

משלה. האמת הקיומית בדלוזיות של ג'ולי היתה שהאפשרויות האמיתיות שלה הוכחשו, הוחנקו ונרצחו. על מנת להתקיים, להיות מסוגלת לנשום, חשה ג'ולי שעל אמה להסכים שהיא מסוגלת לטעות בדברים מסוימים, שהיא אולי שגתה, ושיש אולי במובן מסוים אמת ומשקל גם במה שנאמר על-ידי בתה. ניתן לומר שג'ולי נזקקה לכך שירשו לה להשליך משהו מן ה"אני הרע" שלה על אמה, וליטול משהו לעצמה מן הטוב שבאמה, ולא רק שיינתן לה כל הזמן. אבל בעיני כל המשפחה, נראה, שג'ולי ניסתה להוכיח שלבן הוא שחור. המציאות לא ויתרה. היא התחילה לתרגם את האמת הקיומית שלה לעובדות פיסיות. היא החלה להזות הזיות-שוא. אם החלה בהאשמות כנגד אמה שלא הניחה לה לחיות במובן האכזיסטני-ציאלי של המלה, הרי שהמשיכה בדיבורים ובפעולות כאילו אמה, במובן החוקי, רצחה באמת ילד אמיתי — והיה בכך משום הקלה לבני המשפחה כשיכלו להתחיל לרחם עליה ולא עוד להצטדק בדונם אותה. רק אביה, באופן מזור, התייחס אליה כלאדם אחראי. הוא לא קיבל מעולם את הקביעה שהיא מטורפת; מנקודת ראותו היא היתה מרושעת.

הוא לא "נכנס" לתוך המשחק שלה. זה היה פשוט ביטוי של בוז ואי הכרת טובה. הוא ראה במה שכינינו כנגטיביום קטטוני שלה, פשוט "רצון רע" ובסימפטומים ההבפריניים — רשעות אווילית. הוא היה היחיד במשפחה שלא ריחם עליה. בכמה מביקוריו הנדירים, נמסר לי שטלטל אותה ועיקם את זרועה במטרה להגיעה "שתפסיק זאת".

שלב ג': מטורפת

ההאשמה הבסיסית שהטיחה ג'ולי באמה היתה שהיא ניסתה לרצוח אותה. כשהיתה בת שבע-עשרה, התרחשה תקרית שמילאה ודאי תפקיד מכריע במעבר מהיותה "רעה" להיותה "מטורפת".

זאת העובדה השניה שסיפרה לי אחותה. עד לגיל שבע-עשרה, היתה לג'ולי כובה. היא הלבישה אותה ושיחקה בה בחדרה, ואיש לא ידע באילו משחקים. זה היה סוד חתום בחייה. היא קראה לה "כובה ג'ולי". האם ניסתה לשדלה לוותר עליה, שכן שוב אינה ילדה קטנה. יום אחד נעלמה הכובה. מעולם לא נודע האם ג'ולי השליכה אותה, או שמא אמה התנכלה לה. האם הכחישה כל קשר לענין ואמרה שג'ולי ודאי איבדה אותה בעצמה. זמן קצר לאחר מכן אמר קול לג'ולי שילד לבוש בבגדיה רוטש בידי אמה, והיא הציעה להודיע על פשע זה למשטרה.

אמרתי שג'ולי או אמה העלימו את הבובה שכן מסתבר במידה רבה שבשלב זה כבר היתה ה"אם" בשביל ג'ולי בגדר הורס ארכיטיפי יותר מאשר אמה האמיתית. כאשר אמרה ש"אמה" הרגה את הבובה, סביר ש"היא" עשתה זאת, כלומר שדיברה על אמה ה"פנימית". כך או אחרת, הפעולה היתה הרת שואה; שכן ג'ולי הודהה בבירור באופן מלא עם הבובה. במשחקה עמה, היתה הבובה היא-עצמה והיא היתה אמה. וסביר ביותר שבמשחקה היא נעשתה יותר ויותר האם הרעה שלבסוף הרגה את הבובה. נראה להלן שבפסיכוזה שלה, האם ה"רעה" פעלה ודיברה דרכה במידה רבה. אם הבובה היתה נהרסת על-ידי אמה האמיתית, והיא היתה מודה בכך — המאורע יכול היה להיות פחות חמור. שרידי השפיות שנותרו עוד בג'ולי בשלב זה היו תלויים במידת יכולתה לייחס משהו רע לאמה האמיתית. אי יכולתה לעשות זאת, באורח בריא, היתה אחד הגורמים שתרמו לפסיכוזה סכיופרנית.

הרוח של ג'והפרא

...מכונה שתוכננה במקורה כשלם, יכולה בשלב מסוים למצוא את הקשריה השונים מחולקים לישויות חלקיות בעלות מידת עצמאות פחותה או יתרה. (נורברט וינר, השימוש האנושי ביצורים אנושים)

ההערות הבאות ניתנות ליישום לג'ולי ולסכיופרניים כרוניים אחרים מן הטיפוס ההפרנני-קטטוני. הן אינן מתיימרות להקיף את כל צורות המצבים הפסיכוטיים הכרוניים שבהן מצוי פיצול האישיות בצורה זו או אחרת. במיוחד אינן מתאימות לפסיכוזות פרנואידיות שבהן קיימת אינטגרציה גדולה הרבה יותר של האישיות מזו שניתן למצוא אצל ג'ולי ודומיה. הווייתה של ג'ולי היתה כה מפורקת עד כי ניתן היה לתארה כמוות בחיים במצב המתקרב לאי-הווייה כאוטית. במקרה של ג'ולי, לא היו הכאוס והיעדר הזהות מלאים. אבל תוך שהייה בחברתה נתקבלה במשך תקופות ארוכות אותה "הרגשה מוקדמת" *

* מן המונח "דמנטיה פרקוסט" ששימש לפניו לציון מה שאנו מכנים היום צורה של סכיופרניה המתרחשת אצל אנשים צעירים ושנחשבה כמתמשכת לפסי-כוזה כרונית. "הרגשה מוקדמת" כזאת, צריכה היתה גם להיות, לדעתי, בתגובת הקהל לאופליה כשהפכה לפסיכוטית. מבחינה קלינית היא לבסוף ללא ספק סכיופרנית. בטרופה אין אדם. היא אינה אדם. אין ביטוי של עצמיות אינטג-רלית בפעולותיה ובאמירותיה. היא כבר בגדר מתה. עהה יש רק חלל במקום שהיה פעם אדם.

מוזרה, שתוארה על-ידי הקלינאים הגרמניים — ההרגשה שהנך נמצא מול יצור אנושי אחר ועם זאת שאין שם איש. אפילו כשניתן היה להרגיש שמה שנאמר היה ביטוי של מישהו, הרי קטע ה"אני" שמאחורי המלים או הפעולות לא היה ג'ולי. אמנם מישהו פונה אלינו, אבל בהקשיבנו לסכיופרן, קשה מאד לדעת "מי" המדבר, וכן קשה לדעת "אל מי" הפניה.

בהקשיבי לג'ולי, היה זה, לעתים קרובות, כאילו נעשתה פסיכותרפיה קבוצתית עם פציינט אחד... הייתי מוצא עצמי מול גיבוב או ערבוביה של עמדות, הרגשות וביטויי דחף נפרדים לגמרי. ההבעות, האינטואיציות, המנייריזמים שלה — שינו את אופיים מרגע לרגע. ניתן להתחיל להבחין בטלאי דיבור, קטעי התנהגות המופיעים בזמנים שונים, והנראים כשייכים זה לזה בשל דמיון באינטונציה, באוצר מלים, בתחביר או בענין, או לצרפם להתנהגות בזכות תנועות או מנייריזמים סטיריאויטיפיים מסוימים. נראה לפיכך כאילו נמצאתי בנוכחות קטעים שונים, או אלמנטים בלתי מושלמים של "אישיות" שונות הפועלות באותו זמן. "סלט המלים" שלה נראה כתוצאה של מספר מערכות חלקיות אוטונומיות-למחצה השואפות לתת לעצמן ביטוי מתוך אותו פה ובאותו זמן.

רושם זה התעצם, ועוד בלבד יותר, בגלל העובדה שג'ולי דיברה על עצמה בגוף ראשון, שני או שלישי. יש צורך בידע אינטימי ביותר של הפציינט האינדיבידואלי לפני שנקטת עמדה לגבי משמעות עובדה זאת. (אמת זאת אמורה גם לגבי כל האספקטים האחרים של התנהגות סכיופרנית).

ג'נה הבחין בין התפרקות לחלקים מולריים ומולקולריים. ההתפרקות ההיס-טרית היא התפרקות מולרית. סכיופרניה קשורה בהתפרקות מולקולרית. במקרה של ג'ולי, נראה שהתרחשו שתיהן. האחדות האחת של הווייתה נשברה למספר "מערכות חלקיות" ("אובייקטים פנימיים", "קומפלקסים" חצי אוטונומיים) שלכל אחד מהם "אישיות" קטנה סטיריאויטיפית משלו (התפרקות מולרית). בנוסף לכך, כל רצף התנהגות בפועל התפרק עוד לחלקים מזעריים (התפרקות מולקולרית). אפילו שלמות המלים, למשל, נפגעה.

לפיכך, אין זה מפתיע, שאנו מדברים על "אי-ניתנות לגישה" ו"הרגשה מוקדמת" במקרה שכזה. לא היה זה קשה לקיים עם ג'ולי חילופים מילוי-ליים מסוימים, אבל היה קשה לדבר "אליה" שכן לא נראה שהיתה שם אחדות כללית כלשהי אלא מין מערך של מערכות חלקיות חצי-אוטונו-

מיות. אין מקום לחפש למצב זה אנלוגיה בעולם המיכני, שכן אפילו מצב זה של אי-הוויה כמעט כאוטית לא היה סופי וקבוע בהתפרקותו. היא היתה לפעמים "אוספת עצמה" להפליא ומגלה הבנה פתטית של מצבה. אלא שהיא היתה נבהלה מרגעים אלה של אינטגרציה, בשל סיבות אחדות, ואחת מהן, שהיתה כרוכה בכך חרדה עזה; ומשום שתהליך ההתפרקות היה זכור כחוויה כה נוראה, היה לפיכך משום מפלט במצב המפורק, האי-מציאותי, המת.

הווייתה של ג'ולי כסכיוזופרנית כרונית היתה מאופיינת על-ידי היעדר אחדות וחלוקה למה שניתן לכנות מערכות חלקיות, או "אובייקטים פני-מיים". לכל אחת ממערכות חלקיות אלה היו תכונות ודרכים מיוחדות משלה. על בסיס הנחות אלה, אפשר להסביר קווים רבים בהתנהגותה. העובדה שהווייתה לא היתה "אסופה" לכדי יחידה אחת אלא מפורקת למערכות חלקיות, מאפשרת לנו להבין את היעדרם של תפקודים שונים הדרושים להשגתה של אחדות אישית.

אחדות אישית הגה תנאי מוקדם הכרחי למודעות מבוקרת, כלומר ליכולת להיות מודע לפעילות האני שהיא יחסית נטולת מודעות עצמית, או בעלת מודעות ראשונית בלתי מבוקרת. אצל ג'ולי, כל מערכת חלקית היתה מודעת לאובייקטים, אבל לא מודעת לתהליכים המתרחשים במערכת אחרת הגפרדת ממנה. למשל, בדברה אלי, היתה מערכת אחת מדברת, ללא אחדות-על בתוכה שבאמצעותה "היא", כאדם מאוחד, היתה יכולה להיות מודעת למה שמערכת זאת אומרת או עושה.

כל זמן שמודעות מבוקרת אינה בנמצא, פעילות ה"זכרון" פגומה. כל חייה של ג'ולי נראו כמרוכזים בהווה. היעדר חוויה עצמית במכלול אחד משמעו שלא היתה לה חוויה אחידה שעליה ניתן לבסס מושג ברור של "גבולות" הווייתה. "גבול" כללי כזה לא חסר, מכל מקום, באופן מוחלט ומכאן שהמונח של פדרן, "גבול האני", אינו מספק. יש צורך במונח אחר לביטוי המכלול שהאני מהווה רק חלק ממנו. למעשה, כל מערכת נראתה כבעלת גבול משלה. כלומר, לגבי המודעות שאפיינה מערכת אחת, נראתה מערכת אחרת כחיצונית לה. בתוך אחדות כללית, אספקט נבדל מן ההוויה, אם הוא "דיסטוני" דיו לגבי השאר, יעורר קונפליקט מכאיב. אצלה, מכל מקום, קונפליקט מסוג זה לא יכול היה להתעורר. רק "מבחוץ" ניתן היה לראות שמערכות מנוגדות שונות של הווייתה פעילות באותו זמן. כל מערכת חלקית נראתה כנושאת בתוכה מוקד או

מרכז מודעות משלה: היה לה תחום זכרון מוגבל משלה ואמצעים מוגבלים משלה לארגון תפיסות; דחפים חצי אוטונומיים משלה; נטיה משלה לקיים אוטונומיה משלה, וסכנות מיוחדות המאיימות על אוטונומיה זאת. היא היתה מתיחסת לאספקטים שונים אלה כ"הוא" או "היא" או פונה אליה כ"אתה". כלומר, במקום שתהא לה מודעות מבוקרת של אותם אספקטים משלה, "היא" היתה תופסת את פעולת המערכת החלקית כאילו לא היתה "שלה" אלא קיימת כביכול מחוץ לה. ומכאן הזוית השוא.

ביחד עם הנטיה לתפוס אספקטים מהווייתה שלה כלא-היא, התקיימה, גם אי-היכולת להבחין בין מה ש"אובייקטיבית" היה היא ומה שהיא לא היא. זהו אספקט אחר של היעדר גבול אוטולוגי מקיף. היא היתה עשויה, למשל, לחשוב שגשם על להיה אינו אלא דמעותיה.

ויליאם בלייק, בתארו מצב התפרקות ב-Prophetic Books מתאר נטיה להפוך למה שתופסים. אצל ג'ולי נראתה כל תפיסה כרוכה באיום של התמוזגות עם האובייקט הנתפס. היא הקדישה את מרבית זמנה לתרגל את עצמה עם קושי זה. "זהו הגשם. יכולתי להיות הגשם". "...כיסא זה... קיר זה. יכולתי להיות קיר זה. זהו דבר נורא לנערה להיות קיר".

כל הבחנה במשהו נראתה כמאיימת בהתמוזגות וכל הרגשה שהזולת מבחין בה איימה עליה באופן דומה. משמעו של דבר הוא שחיתה בעולם של רדיפה מתמדת וחשה שהיא עושה לאחרים מה שהיא חשה כל-כך שקורה לה. כמעט כל פעולת תפיסה נראתה כרוכה בבלבול של האני עם לא-אני. הקרקע הוכשרה לבלבול זה על-ידי העובדה, שמאחר שאספקטים רחבים מתוכה נמצאו בחלקים מהוץ ל"עצמי" שלה, קל היה לבלבל בין אספקטים מפורקים אלה של הווייתה עם אנשים אחרים, למשל, הבלבול של "המצפון" שלה עם אמה ולהיפך.

לכן, לאהוב, היה דבר מסוכן מאד בשבילה. לאהוב-להיאהב-להיות זהה ל...*. אם היא אוהבת אותי, היא כמוני, היא אני. כך החלה לטעון שהיא אחותי, אשתי, McBride. הייתי החיים. היא היתה כלת החיים. היא אימצה לה את תנועותי. היה לה בתוכה עץ החיים. היא היתה עץ החיים. או שוב:

* במקור, משחק מלים: to be liked, to like (להיות דומה — המתרגם).

היא חושבת דברים: א, ב, ג.

אני ביטאתי דברים דומים ביותר: א' 1 ב' 1 ג' 1.

לכן, גנבתי את מחשבותיה.

הביטוי הפסיכויטי ביותר לכך היה כשהיא האשימה אותי בכך ששכלה שלה נמצא בראשי שלי.

ובמהופך, כשהיא העתיקה או חיקתה אותי, היא ציפתה לתגובה מצדי על ש"שחררה" חלק ממני, שגנבה. מובן, שדרגת הבלבול השתנתה מרגע לרגע. גניבה, למשל, מותנית בגבולות כלשהם בין אני ללא-אני.

נתאר ונעבד עתה את הנקודות דלעיל בעזרת דוגמאות. אחת הצורות הפשוטות של התפצלות הווייתה לשתי מערכות חלקיות באה לידי ביטוי בעובדה שהשמיעה לעצמה פקודות ולאחר מכן צייתה להן. היא עשתה זאת ללא-הרף, במלמול, בהרמת קול, או בהזיות-שוא. כך היתה אומרת: "שבי, קומי" — ו"היא" היתה יושבת וקמה; או שקול דמיוני, קולה של מערכת חלקית מסוימת, היה מפיק את הפקודה, ו"היא", כפעולה של מערכת חלקית אחרת, היתה מצייתת לה.

דוגמה אחרת, פשוטה ושכיחה — כש"היא" היתה אומרת משהו ו"היא" היתה מגיבה בצחוק-לעג (אי-התאמה של חשיבה ורגש). נניח שהאמירה באה ממערכת א והצחוק ממערכת ב ואז א אומרת לי "היא מלכה" בעוד ש"ב צוחקת בלעג לשטות שכזאת.

לעתים תכופות התרחשה ערבוביה של מערכות. א היתה אומרת משהו קוהרנטי יחסית ואז התחילה להתערפל ו"ב היתה מתחילה לדבר. א היתה מתפרצת שוב ואומרת "היא (ב) גנבה את לשוני".

מערכות חלקיות שונות אלה היו ניתנות לזיהוי, לפחות במידה מסוימת, מתוך העקביות של התפקיד שכל אחת מהן שיחקה בתוך מה שניתן לכנות ה"קבוצה" הבין-אישית שהן היו.

היתה שם, למשל, השתלטגית המקניטה שנתנה לה כל הזמן פקודות. אותו קול התלונן גם ללא הרף לפני על "הילדה הזאת": "הילדה הזאת היא מרושעת... הילדה הזאת אינה אלא זונה קטנה... לא יצא לעולם כלום מהילדה הזאת..." הפניה היתה יכולה להיות אלי, או לאחת ממערכות ג'ולי, או אולי כגילומה של אותה מערכת.

היה ברור שדמות מקנטרת זאת שבתוכה היתה רוב הזמן "הפטרון". "היא" לא החשיבה ביותר את ג'ולי. "היא" לא סברה שג'ולי תשתפר או שהיא ראויה לטוב יותר. היא לא היתה לא לצדה ולא לצדי. היה מתאים לכנות

מערכת חלקית חצי-אוטונומית זאת "אם פנימית רעה". היא היתה ביסודה רודפת-נשית-פנימית שהכילה בתוכה בצורה מרוכזת את כל הרע שג'ולי ייחסה לאמה.

שתי מערכות חלקיות אחרות היו ניתנות לזיהוי בנקל. אחת מילאה תפקיד של סניגור שלה כלפי, ומגן כנגד רדיפה. "היא" התיחסה תכופות לג'ולי כלאחיתה הקטנה. לכן, מבחינה פנומנולוגית, נוכל להתיחס למערכת זאת כ"לאחות הטובה".

המערכת החלקית השלישית שאציג היתה ילדה קטנה טובה בתכלית, כנועה, מפייסת. זה נראה כנגזרת של מה שכמה שנים קודם לכן היה בגדר מערכת הדומה מאד למערכת האני השקרי שתיארתי במקרים סכיון-אידיים. כשמערכת זאת דיברה, היא אמרה: "אני ילדה טובה, אני הולכת תמיד לשירותים".

ולבסוף, כפי שציינתי כבר, היו תקופות של שפיות ארעית שבהן דיברה בטון נפחד ובאופן פתטי, שבקושי ניתן לשמיעה; אבל אז נראתה כמדברת "בשם עצמה" יותר מאשר בכל תקופה אחרת.

הבה נבדוק עתה מערכות שונות אלה בפעולה משולבת. הדוגמאות שאביא לקוחות מדבריה היותר קוהרנטיים של ג'ולי.

נולדתי תחת שמש שחורה. לא נולדתי, נפלטתי. זה לא מהדברים שאתה עובר עליהם ככה. לא טיפלו בי, חנקו אותי. היא לא היתה אם. לא היה לי מזל עם אם. עצור את זה! עצור את זה! היא הורגת אותי, היא חותכת את לשוני. אני רקובה, רעה. אני לא שווה כלום...

עתה, לאור הדיון, הייתי מציע את הפירוש הבא למתרחש. היא פותחת בדברה אלי בשם עצמה אודות אותן האשמות כנגד אמה שהיא התמידה בהן במשך שנים, אבל בצורה ברורה וצלולה במיוחד. ה"שמש השחורה" היא סמל לאם ההרסנית שלה. זה היה דימוי שגור וחוזר. ששת המשפטים הראשונים נאמרים מתוך שפיות. פתאום היא נראית כנתונה, קרוב לוודאי, מול התקפה מפחידה של אם רעה זאת. היא נכנסת למשבר בין-אישי. "עצור את זה! עצור את זה!" בפנותה אלי שנית בקיצור היא טוענת: "היא הורגת אותי". ואז באה השחרה הגנתית של עצמה, המנוסחת במונחים שבהם השתמשה האם הרעה כנגדה: "אני רקובה, רעה. אני שווה דבר".

ההאשמות כנגד אמה היו מחישות תמיד תגובה קטסטרופית שכזאת. בהן דמנות אחרת היא הטיחה את האשמותיה הרגילות כנגד אמה, והאם

הרעה התערבה בהאשמותיה השגורות כנגד "הילדה הזאת": "הילדה הזאת רעה, הילדה הזאת מרושעת, הילדה הזאת אינה שווה כלום". אני התערבתי אז כדי לומר, "ג'ולי מפתחת שתיהרג על-ידי עצמה על שהיא מדברת דברים שכאלה". הגידופים נעצרו, ו"היא" אמרה בשקט רב, "כן, זה המצפון שלי שהורג אותי. אני פחדתי מאמי כל חיי ותמיד אפחד. אתה חושב שאני יכולה לחיות?" אמירה זאת שהיא קוהרנטית יחסית מבהירה את הבלבול שבין ה"מצפון" שלה ואמה הממשית. המצפון הרע שלה היה אם רעה רודפת. כפי שנאמר לעיל, אחד הגורמים הסכיוזופרנוגניים בחייה היה אי היכולת שלה להביא את אמה הממשית לקבל את הצורך שלה להטיל עליה חלק מן המצפון הרע שלה; כלומר להביא את אמה לכך שתסכים שהיה משהו מן האמת בהאשמותיה של ג'ולי, ובדרך זאת (בהר-שותה לעצמה לראות פגמים מסוימים באמה) להקל עליה באופן חלקי את הרדיפה הפנימית של ה"מצפון" שלה.

הילדה הזאת אינה רוצה לבוא לכאן. אתה תופס זאת? זוהי אחותי הקטנה. הילדה הזאת אינה יודעת דברים שאינה צריכה לדעת.

כאן מדברת "אחותה הגדולה", כדי להבהיר לי שג'ולי היא תמימה ובורה ולכן נטולת אשמה ונטולת אחריות. מערכת "האחות הגדולה", בניגוד למערכת "האחות הקטנה" התמימה והטהורה, היתה בגדר "אדם" יודע מאד ואחראי, פטרוני למדי, אם-כי ברוח חביבה ומגינה. אם-כי "היא" אינה לצידיה של ג'ולי, האחות הקטנה, בכל אופן תמיד דיברה בעדה. היא היתה רוצה לקיים את הסטטוס קוו.

השכל של הילדה הזאת מקולקל. השכל שלה סגור. אתה מנסה לפתוח את השכל שלה. לעולם לא אסלה לך על שאתה מנסה לפתוח אותה. הילדה הזאת מתה ולא מתה.

ממשפט אחרון זה משתמע שבהישארה במובן מסוים מתה, היא יכולה להיות כמובן אחר לא מתה, אבל אם היא נוטלת אחריות ל"חיים" אמי-תיים, אז אפשר גם ב"אמת" להרגה.

מכל מקום "אחות" זאת היתה מסוגלת גם לדבר בדרך הבאה:

עליך לאהוב ילדה זאת. לעשות לה טוב... אתה צריך להשגיח עליה. אני ילדה טובה. היא אחותי הקטנה. אתה צריך לקחת אותה לשירותים. היא אחותי הקטנה. היא לא יודעת כלום על דברים אלה. זאת לא ילדה שאי אפשר לסבול.

"אחות גדולה" זאת ייצגה נסיון, ידע, אחריות, מתינות, בניגוד לתמימות, בורות, חוסר אחריות ואי-היציבות של ה"אחות הקטנה". אנו רואים כאן

גם שהסכיופרניה של ג'ולי התבטאה בהיעדר מקיף של אינטגרציה, ולא רק בהיעדר נקודת איזון נפשי. מרכיב ה"אחות הגדולה" שבהווייתה יכול היה לדבר בדרך מאוזנת מתונה ושפויה, אבל לא היתה זו ג'ולי שדיברה; שפיותה היתה, אם תרצו, מפוצלת וכלואה. שפיותה האמיתית היתה תלויה לא בהיותה מסוגלת לדבר באופן שפוי כ"אחות גדולה", אלא ביכולתה להשיג אינטגרציה מקיפה של מכלול הווייתה. הסכיופרניה נגלית בהתייחסותה לעצמה בגוף שלישי ובהתפרצות הפתאומית של האחות הקטנה כש-האחות הגדולה מדברת ("אני ילדה טובה").

כשהציגה לפני מלים או פעולות משל עצמה, היה ה"אני" שנתגלה פסיכויטי לגמרי. רוב האמירות הסגורות-דחוסות באמת נראו כשייכות לשרידי מערכת האני שלה. משפוענחו, התגלה שמערכת זאת היתה קרוב לוודאי המשכו של "אני פנימי" דמיוני שכמוהו תיארונו במצבים סכיוואידים שאינם פסיכויטים.

כבר ניסינו להראות כיצד קורה שחויית האני הוה כרוכה בסתירות קיצוניות כמו אומניפוטנטיות דמיונית מול אימפוטנטיות בעת ובעונה אחת, וכיוצא באלה. התכונות הפנומנולוגיות של חויית האני הוה אצל ג'ולי נראות דומות באופן עקרוני. בכל אופן, יש מקום לתרגם את הסכיופרניה שלה לדיבור נורמלי לפני שמנסים להסביר באופן פנומנולוגי את חויית ה"אני" הוה. עלי להבהיר פעם נוספת שבהשתמשי במונח "אני" בהקשר זה, איני מתכוון שהיה זה האני ה"אמיתי" שלה. מערכת זאת, בכל אופן, נראתה כמכילה נקודת כוח שסביבה יכלה להתרחש אינטגרציה. כשנת-רהשה התפרקות היה זה ה"מרכז" שלא היה מסוגל להחזיק מעמד. היתה כאן התייחסות מרכזית של נטיות צנטריפוגיות וצנטריפטיות. זה נראה כגרעין המטורף באמת של הווייתה, אותו אספקט מרכזי שלה שהיה עליו להישאר כאוטי ומת על מנת שהיא, ג'ולי, לא תיהרג.

בנסה לתאר את אופיו של "אני" זה באמצעות אמירות שהובאו לא רק מפי "אני" זה ישירות, אלא גם כאלה שהופיעו במערכות אחרות. אין הרבה אמירות כאלה, במיוחד מצד ה"אני". במשך שנותיה בבית-החולים, ודאי קוצרו הרבה מן האמירות לכדי משפטים קצרים טלגרפיים חוזרים ונשנים, המכילים עושר גדול של ישומים.

כפי שראינו לעיל, ג'ולי אמרה שבתוכה נמצא "עץ החיים". תפוחיו של עץ זה היו שדיה. היו לה עשר פטמות (אצבעותיה). היה לה כל דבר שיכלה לחשוב עליו, כל דבר שרצתה, היה לה ולא היה לה, מייד ובאותו

זמן. המציאות לא הטילה את צלה או אורה על שום משאלה או חשש. כל משאלה נתגשמה מייד באופן דמיוני וכל פחד נעלם מייד, כרות. כך היא יכולה להיות כל אחד, בכל מקום, בכל זמן. "אני ריטה הייזורת. אני ג'ואן בלונדל. אני המלכה. שמי המלכותי הוא ג'וליאן". "היא שייכת לעצמה" — אמרה לי. אבל שייכות עצמית זאת היתה כפולת שולים. היה בה גם הצד החשוך. היא היתה נערה ב"בעלות" הרוח של עצם הווייתה. לאני שלה לא היתה כל חירות, אוטונומיה או כוח בעולם האמיתי. מאחר שהיתה כל-אחד, לא היתה אף-אחד. "אני אלף. אני מהולקת. אני אף אחד (I'm a no un' (i. e. a nun,* a noun, no one single person) למושג להיות נזירה היו כמה מובנים. אחד מהם עמד בסתירה להיות כלה. בדרך-כלל היא ראתה אותי כאחיה וקראה לעצמה כלתי או כלת Leally Lovely Lively Life. כמובן, מאחר שהחיים ואני היינו לעתים זהים לגביה, היא פתחה מהחיים או ממני החיים (אני) יבתרו את בשרה, יבעירו את לבה בברזל מלובן, יכרתו את רגליה, ידיה, לשונה, שדיה. החיים נתפסו במונחים האלימים וההרסניים ביותר שניתן לתארם. לא היתה זאת תכונה משלי, או משהו שהיה לי (פאלוס = ברזל מלובן). זה היה מה שהייתי. אני הייתי חיים. על אף שעץ החיים היה קיים בתוכה, היא חשה בדרך-כלל את עצמה כהורסת חיים. ניתן להבין, איפוא, שהיא חיה בפחד מפני החיים שיהרסו אותה. החיים יוצגו בדרך-כלל על-ידי סמל זכרי או פאלי, אבל היא לא ייחלה להיות זכר בעצמה אלא להיות בעלת ציוד מיני עשיר של שני המינים, כל עצמות בריגדת התותחנים, עשר פיטמות וכו'.

היא גולדה תחת שמש שחורה
היא עצמה השמש המערבית. occidental

הדימוי הקדום והזועף מאד של שמש שחורה גולד אצלה ללא קשר לזכרון ספרותי כלשהו. ג'ולי עזבה את בית-הספר בגיל ארבע-עשרה, קראה מעט מאד, ולא היתה חכמה במיוחד. אין זה מתקבל על הדעת שהיא נפגשת אי-פעם בהתייחסות לדימוי זה, אבל אנו נוותר על דיון בקשר למקור הסמל או הדימוי ונגביל את עצמנו בראיית לשונה כדרך ביטוי לאופן שבו חוותה את הווייתה בעולמה.

היא עמדה תמיד על כך שאמה לא רצתה בה מעולם, ושפלטתה אותה בדרך

* נזירה.

מפלצתית כלשהי ולא ילדה אותה כדרך העולם. אמה "רצתה ולא רצתה" בן. היא (ג'ולי) היתה שמש אוכסידנטלית (מערבית) כלומר occidental sun שאותו הפכה אמה מרוב שנאה לבת. קרני השמש השחורה צרבוה וקימטתה. ומתחת לשמש השחורה היא התקיימה כדבר מת. ולפיכך, אני המישור

היא עיר הרוסה.

הדברים החיים היחידים במישור היו חיות-פרא. חולדות התגוררו בעיר ההרוסה. קיומה יוצג בדימויים של שממה וחורבן. מוות אכזיסטנציאלי זה, מוות בחיים, היה צורתה העיקרית של היות בעולם. היא הרוח של גן הפרא.

במוות זה לא היתה תקוה, לא עתיד, לא אפשרות. הכל כבר התרחש. לא היתה הנאה ולא מקור של סיפוק אפשרי, שכן העולם היה ריק ומת כמוה עצמה:

הכד שבור, המעיין הרב.

היא היתה נטולת ערך ונטולת משמעות באופן מוחלט. היא לא יכלה להאמין באפשרותה של אהבה במקום כלשהו.

היא הגה רק אחת מאותן גערות החיות בעולם. כל אחד מעמיד פנים שהוא רוצה בה, אבל אינו רוצה בה. אני מנהלת עכשיו חיים של זונה זולה.

ובכל זאת, כפי שראינו כבר באמירות קודמות שלה, היא העריכה את עצמה, ולו רק בדרך דמיונית. היתה אמונה (ועד כמה שאמונה פסיכוטית היתה זו, זוהי צורת אימון במשהו בעל ערך גדול בתוכה) שהיה משהו בעל ערך גדול קבור או אבוד בתוכה, ועדיין לא נגלה לא לה עצמה ולא לאיש זולתה.

אם ניתן היה להעמיק לתוך מחשכי האדמה אפשר היה לגלות את "הזהב הבהיר". ואם אפשר היה להרחיק ללכת, אפשר היה לגלות את "הפנינה בקרקעית הים".